

Eivind Niclasen

16.07.1918 – 14.08.2014

Ein hómorgun um mánaðar-skiftið september oktober í 1979 ringdi telefonin, áðrenn eg var á fótum. Maðurin í hinum endanum á telefonini var Eivind Niclasen, og vóru ørindini at siga mær, at næsta túr skuldi eg verða skipari á Vesturvón.

Fyri meg, ein 24 ára gamlan og óroyndan mann, var hetta ein ræðandi tanki, og gav eg honum noktandi svar. Tað er ilagi, svaraði Eivind og boðaði frá, at hann kom at vitja meg, tá ið hann kom úr Sørvági leygardagin eftir.

Leygardagin eftir, meðan vit bæði konan sótu við døgurðaborðið, gekk hurðin, og Eivind kom inn. Hann setti seg við borðið yvir av mær, legði hattin á stólin við síðuna av og segði, at nú fór hann ikki útaftur, fyrrenn eg hevði játtað at fara avstað við Vesturvón næsta túr sum skipari.

Gott nokk segði eg, at so kom hann at bíða leingi, men tá ið ein góð løta var farin, og vit høvdu tosað um viðurskiftini, tóku vit lógvatak. 15. oktober 1979 byrjaði fyrsti túrur av mongum við Vesturvón.

Her byrjaði okkara vinalag. Eitt vinalag millum ein táverandi 24 ára gamlan og ein 61 ára gamlan mann. Eitt vinalag merkt av álit

og virðing. Eitt vinalag, har eg altíð visti, at hann stóð aftanfyrri, og sum eg altíð sá skuggan av. Eitt vinalag, sum bar ein ungan, óroyndan, og í mongum førum skilaleysan mann fram á leið, og sum gjørdi, at skeivar avgerðir mangan vóru avmarkaðar ella fyrirbyrgdar á míni leið. Eitt vinalag, har ongin avtala

var neyðug, og har eitt ja var eitt ja og eitt nei eitt nei. Eitt vinalag, har eg altíð, nátt sum dag, kundi venda mær til hansara um ráð.

Eivind er fluttur heim 96 ára gamal, mettur av døgum. Farin inn um brimgarðarnar og hevur lagt at í tí tryggu havn, sum hann javnt og samt tosaði og vitnaði um.

Loggið er tikið inn og ger ongan snúning afturat.

Eitt lív er livað, har ongin kann ivast í, hvat var hansara lívsvirðisgrundarlag, hvat hann stóð fyri, og hvør var hansara meining. Eitt lív merkt av arbeiðssemi, røki-skapi, ábyrgdarkenslu og trúfesti.

Eivind, takk fyri, at tú tveitti meg á bláman. Takk fyri, at tú vísti mær álit og gav mær møguleikan. Takk fyri, at tú stóðst við mína lið, og takk fyri, at tú altíð vart klárur at taka undir meg og hjálpa mær, tá ið eg hevði vassað ov djúpt. Takk fyri tína fyrmynd.

.. Lat akker falla! Eg náddi havn –
farvæl, tú brúsandi bylgja!
Eg trygt meg leggi í Jesu favn,
hans, sum mær her vildi fylgja.
Og kendar røddir meg bliðar kalla,
sum akker míni so stilt nú falla
við lívsins ljósu, føgru strond..

Eivind, takk fyri alt, hvíl í friði, og má Harrin styrkja teg Elly og øll tykkara.

Jóhan Páll

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum, sum vístu samkenslu, tá okkara góða mamma, vermamma, omma og fitta ommelang

Jenny Johanna Mortensen
fødd Kjærbæk
f. 02.02.15 d. 26.05.14

andaðist og varð jarðað.

Tøkk til starvsfólk á Ellisheiminum fyri at tit vóru so góð við hana, ta tíð hon var har. Tøkk til prestin fyri góðu orð, og tøkk fyri gávur til Ellisheimið. Stóra tøkk til tykkum, sum fylgdu henni til hennara seinasta hvíldarstað.

Eyðbjørg og Kaj
Annie, Bjørt Johanna og Tórunn
Berit, Katrina og Marianna

Seinasta heilsan til ommu Anna Louisa Jacobsen

31.01.20 – 08.04.14

Sita her við vindeygad,
eg og omma her inni,
eg skrivi hon bindur
hóast høgur er aldurin
minni onki bilar.
Útslitnar hendur so mangt
eitt plaggið er farið ígjøgnum.
Fólk at síggja í bønum
eftir vegnum aftur og fram
børnini spæla, hurðin gongur
hvør er her?
Gangi eftir sandinum, síggi
eitt gásapar við ungum,
eitt sil leypa upp úr sjónum,
heilsa upp á tey ið fara framvið
“Hey, ert tú her í dag”,
Ja enn einaferð lá leiðin
inn í Botnin.

Takk fyri nógvar góðar løtur omma og abbi, veit bróðir hevði sagt tað sama, nú tit eru saman, saman við hinum báðum.

WAE.ÍK

Tøkk

Hjartaliga takka vit øllum tykkum, sum á ymsan hátt sýndu samkenslu og hjálpssemi, tá kæri sonur, bróðir og pápabeiggi okkara

Tummas Joensen

andaðist og varð jarðaður.

Tøkk til Jákup R. Hansen, prest, tøkk til kirkjutænarar, organist, sangarar, berarar og gravarar, og øll tykkum, sum hjálptu til við ervinum. Tøkk fyri heilsanir, blómur og kransar.
Tøkk til tykkum, sum fylgdu Tummasi til hansara seinasta hvíldarstað

Familjunna vegna
Mamma, Demmus og Finn